

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "יקו השגחה פרטית"

יו"ל לכבוד מבצע חנוכה של מגזין השגחה פרטית לכל המשפחה

המטרה

אילו פי מלא שירה כים ולשוני רינה כהמון גליו, אינן אני מספיק להודות להקב"ה על רוב חסדיי. חלום ישן חלמתי, להגיע לעוד ועוד קהלים, להרחיב את המעגלים, ולהביא לכל איש יהודי את הרוגע והשלוה לחיים על ידי גילוי אור האמונה. במילים אלה פתחנו את המגזין הראשון לפני עשרה חודשים, ובאותם ימים לא יכולנו לחלום שמשפחת השגחה פרטית תגדל ותרחב כל כך תוך זמן כה קצר לאלפי מנויים!

באותו מגזין המשכנו וכתבנו:

ברוך ה', כעת בחג הגאולה, חג האמונה, זיכני הקב"ה להוציא את המגזין הראשון "השגחה פרטית לכל המשפחה".

יהודי פיקח אמר לי: יש פתגם ידוע "תסתכל על חצי הכוס המלאה", תראה עד כמה הפתגם הזה הוא אמיתי, ילד מבקש כוס שתיה, נותנים לו חצי כוס כדי שלא יישפך לו, והילד בוכה שהוא רוצה כוס מלאה, אומר לו האבא, תשתה את החצי ותקבל עוד חצי. אתה לא מפסיד שום דבר. זה הסוד.

יהודי מתהלך לו בעולם והוא מרגיש שחסר לו, אומר לו אבא שבשמים, תראה כמה דברים כבר כן נתתי לך, תסתכל על הטוב, תודה על מה שיש לך, תשמח עם מה שקבלת, ואחר כך אמלא לך עוד. זאת המטרה של מגזין חדש זה, לראות את טוב ה' בעולם, לראות בכל דבר את הקב"ה הטוב והמיטיב, ולהיווכח איך אנשים שמתמודדים, אם הם חיים עם האמונה, הם רואים אור. זאת ההזדמנות להודות לכל אלפי המנויים שנותנים בנו אמון כל חודש מחדש, משתפים ומודיים, נהנים ומשתפים גם את מכריהם שיקבלו גם הם מהאור הגדול.

ובימים אלה של חנוכה, ימי האור והאורה, בהם הצליחו החשמונאים להרבות את האור של האמונה בעולם, וזכו להפיץ את האור הקטן, שיגדל ויתעצם, ולהגדיל את האמונה בקב"ה בעולם, מעידים נרות חנוכה, שכל שמחה ואור שיש להם בעולמם אינה אלא ממה שמאיר להם הקב"ה. כולי תפילה שנזכה גם אנו להפיץ את אור האמונה וההשגחה בכל אחד מבתי ישראל, שהאור הקטן יגדל ויתעצם ויהיה לאור גדול מאד.

פינחס שפר

מתוך המדור החדש במגזין השגחה פרטית חודש טבת

ניצוצות של השגחה

יעקב חנניה ברגשטיין

בחיי היום-יום אנו מוקפים בכל עת ורגע בהשגחה פרטית מופלאה, אוהבת ורחומה. לכשנפק את עינינו ונשים לב לכך, נרגיש עטופים ומוגנים, אהובים ומוקפים בכל הטוב. אלא, שהטרדות והבלבולים אינם מניחים לנו לשים לב לכך.

במסגרת מדור זה, נעצור יחד אחת לחודש לאתנחתא של קריאה, ונטעם על קצה המזלג טעימה מזערית מעשרות אלפי הסיפורים שזורמים כל העת למערכת, סיפורים שהושארו בקו השגחה פרטית, ונטעין את עצמנו מחדש בידיעה המענגת כי יש לנו אב רחום, שמסובב את כל הסיבות עבורנו בכל עת ובכל רגע. אכן, דפי הגיליון מלאים במדורים מרתקים ובסיפורים מרטיטים המתפרשים על פני עמודים שלמים, אך ייתכן, כי דוקא רצף הסיפורים הקצרים והמפעמיים, יפה כוחו לחדד בקרבנו את הידיעה המזדממת שהקב"ה איתנו כל הזמן.

המצבה שסגרה שידוך

מי לא זוכר את יריית הפתיחה של קו השגחה פרטית? הסיפור המפעים עם פתק ובו תמונת מצבתה של מרת טובה שחור ע"ה, שהתגלגל והביא לעולם אור מופלא. אור שלא מפסיק להאיר עד לעצם הרגע הזה, שבו הינכם קוראים שורות אלו ומטעינים את עצמכם בסם חיים. כמה סמלי אפוא, שיריית הפתיחה למדורנו תעניק גם היא פרק מאלף על ההשגחה המופלאה שמקשרת עולמות ומשתלשלת בגילויים מפעימים עד אלינו. וכך היה מעשה:

לפני תקופה נפטרו בירושלים יהודי יקר, והשאיר אחריו יתומים שלא זכה להכניס לחופה. במלאות השלושים על בני המשפחה לציונו. עומדים הם מסביב למצבה הטרייה, בני משפחה דומעים ומתגעגעים, וביניהם הבחור שעומד כעת בגיל שידוכים, יתום טרי שמצפה לזיווג. הוא שם לב כי ליד הקבר החדש שנבנה זה עתה, יש קבר ישן. הוא מעפעף קלות על הכיתוב שעל גבי המצבה, ומגלה כי היום היארצייתו. כמנהג היהודים טובים, גומלי חסד של אמת, נעמדו היתומים הטריים לומר קדיש נוסף, וחשבו כי בכך סיימו סיפור נחמד ומעניין...

יום זה בו עלו לציון אביהם, היה בעיצומה של תקופה, שבה דובר שידוך מסוים עבור אותו בחור. לא עברו ימים ספורים, והשידוך נסגר בשעה טובה, לשמחתם ולנחתם של כל בני המשפחה המאשרים. ומה מתברר? שהכלל היא נכדו של אותו יהודי שטמון זה מכבר ליד המחותרן הטרי שלו...

הרואה שהפך לעיוור

לאחר מאורעות שמחת תורה תשפ"ה, ובצל התקרבותם של אלפים רבים לצור מחצבתם, לפנינו סיפור השגחה מדהים, שנותן לנו הצצה קלה לסיבות המופלאות שמסבב הקב"ה לכל ייח מנמו נידח ומסר חיזוק נוסף בציוד, כי ברגע שמבינים ומיישמים, אפשר לזכות לגילויים.

וכך מספר מגיד שיעור ומקרב רחוקים מהעיר רכסים: אני מוסר שיעור בקביעות ליהודים שבאים להתחזק. יום אחד הגיע לשיעור בחור, שעדיין היה רחוק משמירת תורה ומצוות. שכנעו אותו לבוא, והוא הגיע. באותו יום

נסוב נושא השיעור בענין ברכות השחר. התמקדתי בברכת "פוקח עיוורים", והרחבתי בנקודה, שבכל יום אנו מקבלים עיניים במתנה, וה' נותן לנו את הכוח לראות. לצערנו כי רב, הבחור הגיב בזלזול, לעג לדברים, והתבטא בדיבורים שזעזעו אותנו. לא הגבנו, אך זה כאב לנו מאד. עוברים כמה ימים, והנה מופיעה בפנינו אישה מבוגרת, בוכיה ונסערת, ותחוננה בפיה: "תתפללו על הבן שלי". שאלתי בעדינות: "מי הבן? ומה קרה?" ואז היא סיפרה לנו, כי בנה הוא הבחור שהיה כאן לפני כמה ימים. השיר של העין שלו נפל, והוא נהפך לעיוור ר"ל. הוא נזכר במה שאמר, ורוצה לבקש מחילה מהקב"ה ומחברי השיעור. הסיפור הנורא והמצער גרם להתעוררות רבה בקרב שומעי השיעור, וכולנו התפללנו עבורו ואיחלנו לאמו ישועה בקרוב.

ואכן, משנקלט המסר הושלם תפקיד הייסורים. לאחר זמן קצר השיר נרפא! וכך חזרה הראייה לאותו בחור, שכבר ידע להודות - תרתי משמע - על המתנה המופלאה שניתנת לנו בכל יום מחדש!

האוטובוס חיכה לשטריימל

במחשבה ראשונה חשבנו לדלג על סיפור זה, בהנחה שאנשים יפטריו אחריו: הרי אלו מעשים שבכל יום... אך במחשבה שנייה, הבה נעצור לרגע ונקלוט מה שאמרנו כעת: כמה מרגש שאלו אכן מעשים שבכל יום...

וכך מספר אברך ממונסו: חבר שלי מבורו פארק מתקשר אלי. הוא היה במונסו ושכח שם את השטריימל. בקשתו הצנועה בפיו, לאתר משהו שנוסע לבורו פארק, בחפץ לב השבתי לו: "אני עצמי נוסע מחר לבורו פארק, ואשמח להשיב לך את האבידה". והי ממתרת, אני עומד בתחנה בשעה שבע. האוטובוס אמור להגיע בדיוק רב, אך משום מה, ממש בהשגחה, האוטובוס מתבושש היום ואינו נראה באופק. אני מרים טלפון למוקד, ומקבל תשובה: האוטובוס אמור להגיע בכל דקה. פתאום נזכרתי בשטריימל - שכחתי לקחת אותו! תיכף התקשרתי הביתה וביקשתי שאחד מהילדים יביא את השטריימל, וכמובן, ממש בהשגחה כפי שכבר אמרנו, בדיוק כשהילד הגיע עם השטריימל, הגיע גם זמנו של האוטובוס להופיע...

למבצע חצי מחיר עד זאת חנוכה בלבד!

שבוע אחרון

חדשות לבקרים

אקטואליה יהודית מושגחת
בהגשת הרב ישראל גולדווסר

מעזה תיפתח הטובה והרעה

המכונה אצל הערבים "ג'רה", כנראה כנגד גרר הקדמונית. בכלל, ארצם של הפלשתים היא עזה.

ואכן, יצחק אבינו שלחם בפלשתים וניבא את הצרות והמלחמות שתגענה בעטיים, יוצא לתפילה בבאר לחי רואי, באותו מקום בו ניתנה נבואת "פרא אדם". לאור הדברים אפשר להבין שיצחק התפלל שם על רוב הצרות שתגענה לבניו ממקום זה, ועל הישועה העתידה ב"הרחיב ד' לנו ופרינו בארץ".

פן יראו מלחמה

כאשר יצאו בני ישראל ממצרים, הפסוק הראשון מעיד ש"לא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים... פן ינחם העם בראותם מלחמה ושבו מצרימה". כך מובן שתמיד היא היתה מקום בעייתי לעם ישראל.

עזה היא בתוך גבולות ארץ ישראל, ואף על פי כן, כמעט מעולם לא הצליחו עם ישראל לכבוש אותה.

שמשון לחם בפלשתים ומת בידם בתוך עזה - "תמות נפשי עם פלשתים". החורבן הראשון שחווינו עוד לפני בבל ורומי, הוא חורבן משכן שילה שנשרף על ידם. הם גם חטפו לאזור עזה את ארון הברית, ואחרי שהיתה בהם יד ה', החזירו אותו לארץ.

בהמשך היא נכבשה על ידי דוד המלך, ואחריו על ידי החשמונאים.

אך גם כשדוד המלך כבש אותה, עדיין נותרו הפלשתים לגור בה, ומאז ומעולם גרו בה גויים, ולא זכינו שתהיה מיושבת על ידי עם ישראל.

גם כשהיו בה קהילות יהודיות, היו בה רק קהילות קטנות, ולא ריכוזים גדולים.

פרוק ית ענך

עוד דבר מרגש: ר' ישראל נג'ארה, שהאר"י ז"ל שיבח מאד את פיוטיו, היה רבה של עזה. ברוח קודשו הוא ראה את הצרות שתבואנה על עם ישראל במשך הדורות, ועל כך כתב את פיוטו הנודע "קה ריבון עלם", ובו המילים: "פרוק ית ענך מפום אריותא, ואפיק ית עמך מגו גלותא" - הצל את צאנך מפי האריות, והוצא את עמך מתוך הגלות. "עמך די בחרת מכל אומיא" - עמך שבחרת מכל האומות.

יהי רצון שנזכה לראות בקרוב ממש בקיום מילותיו הנפלאות, ובקיומה של הנבואה אותה התנבא יצחק אבינו בעת חפירת הבאר השלישית - שמשמלת את בניית בית המקדש השלישי, במהרה בימינו, "כי הרחיב ד' לנו ופרינו בארץ", אמן ואמן.

עם ישראל, מאמינים בני מאמינים, יודעים כי שום דבר לא קורה מעצמו, ואין מחבל נוקף אצבעו למטה עד שיכריזו עליו מלמעלה. לא רק הצרות עצמן מגיעות בהשגחה מדוקדקת, אלא אף מקורן נקבע מלמעלה.

הרמב"ן כותב פעמים רבות על כך ש'מעשה אבות סימן לבנים', וכל מה שאירע עם אברהם, יצחק ויעקב, חזר בהמשך אצל בני ישראל. גם באירועים הנוכחיים ניתן לראות את אותו סימן לבנים.

כאשר מתבוננים בתורה הקדושה, אפשר לראות נקודה מפעימה: מאז ומעולם היתה העיר "עזה" מקור לסבל וצער לעם ישראל. עם זאת, שם גם נתבשרנו בנבואת הנחמה, שנזכה לה במהרה.

נזכיר כאן כמה מהמקורות שיש בידינו, וקשורים לסבל של עמנו מאת תושבי עזה הצוררים.

הוא יהיה פרא אדם

המקום הראשון בו מוזכרים הישמעאלים בתורה, הוא אצל הגר שברחה מבית אברהם. שם כתוב שהלכה בדרך שור, שהיא הדרך מבאר שבע למצרים, ואז, כשהגיעה לבאר לחי רואי, נגלה אליה מלאך ובישר לה שתלד את ישמעאל, שירבה זרעו מאד, "והוא יהיה פרא אדם, ידו בכל ויד כל בו" (בראשית טז).

הרבה מהחוקרים מזהים את באר לחי ראי עם אזור "עין עובדת" שליד מצפה רמון, אך אנו יודעים שלא ייתכן לומר כן, שהרי יצחק היה פעמיים בבאר לחי רואי. ליצחק היה אסור לצאת לחוץ לארץ משום היותו עולה תמימה, ולרוב הדעות "עין עובדת" היא חוץ לארץ. בהכרח יש לומר, שהמקום הוא יותר צפונה, באזור עזה של היום, מה שאומר לנו בעצם, שהנבואה על לידתו של ישמעאל ועל היותו פרא אדם, ניתנה בעזה.

עשק - שטנה - רחובות

עוד מקום שבו עזה מוזכרת, הוא בריב שהיה ליצחק עם רועי גרר על הבארות. כאשר חפר יצחק שני בארות שסתמו אותן פלשתים, לראשונה קרא "עשק" ולשניה "שטנה". כך עד שחפר באר שלישית, ועליה לא רבו: "ויקרא שמה רחובות כי הרחיב ד' לנו" (שם, כו). במדרש (וכן ברמב"ן שם) מבואר, שלא היה זה סתם ריב על בארות, אלא סמל לעתיד של עם ישראל: ייבנו שני בתי מקדש והם יחרבו, ובית המקדש השלישי יתקיים לעד ושוב לא ייחרב.

המריבות האלו, שמשמלות את הריב של האומות עם ישראל, היו גם הן בעזה: שהרי המריבות היו בגרר, ועד היום קיים חלק בעזה

בעקבות הביקוש והמצב: שאלו את המוקדן על האפשרות לקבל את כל המגזינים שיצאו עד עתה במתנה

להצטרפות אלפי המוניים חייגו כעת:

***6176**
(שלושה 3)

או בעמדות 'דרים פלוס' על שם 'מגזין השגחה פרטית'

מבצע למצטרפים השבוע

9 **ש** **לחודש**

לחודשיים הראשונים

- כתבות מרתקות
- ראיונות מחכימים
- מדורים לכל הגילאים
- סיפורים בהמשכים
- סיפורי קומיקס

